

den Gang den ærede Ordfører for det paa-gældende Udvalg, at der ikke fandtes egnede Underofficerer nok til disse Pladser, af hvilke de efter Bestemmelsen skulde have besat de 8; der var kun 4—5 Under-officerer, der egnede sig dertil, og Resten af Pladserne blev saa besatte med Intendanten af Forstærkningen. Det ærede Medlem udtalte da ogsaa i den Anledning, at Gennemførelsen af Loven var fuldt loyal; men Dagen efter, at Kundgørelsen om Udnævelserne var udgaaet, den 20de April, skete der et Dødsfald i Forplejningskorpset, og saa siger det ærede Medlem: nu burde det deraf følgende Avancement være tilfaldet en Underofficer; thi, udtalte det ærede Medlem, der var ved sidste Avancement blevet forfremmet en Intendant af Forstærkningen, og efter Bestemmelsen skal hyeranden Forfremmelse tilfalde Underofficererne, altsaa burde der nu være taget en Underofficer. Men det ærede Medlem vil vist give mig Rét i den Betragtning, at naar man den 20de April — som det ærede Medlem vidste — ikke havde flere end 5 Underofficerer, der egnede sig til Forfremmelse, saa var Situationen akkurat den samme den 21de April. Det var Grunden til, at der blev taget en Intendant af Forstærkningen og ikke en Underofficer. Med andre Ord, dette Avancement falder ind under alle de øvrige Avancementer, der bleve foretagne før Lovens Ikrafttræden den 1ste Maj.

Til Slutning skal jeg nu tillade mig at tage de Ændringsforslag tilbage, som ikke ere blevne tiltraadte enten af Udvalget eller af et Mindretal i Udvalget, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 132, 133, 139 og 197 samt Ændringsforslaget under Nr. 196, det sidste vedrørende Opførelsen af Tjenestebolig for Regimentschefen i Næstved.

Formanden (Sofus Høgsbro): Ændringsforslagene Nr. 132, 133, 139, 197 og 196 ere altsaa tagne tilbage. Er der nogen, der optager dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Svend Høgsbro: Jeg ønsker kun i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Krigsminister i Anledning af mine tidligere Udtalelser angaaende en Forfremmelse ved Forplejningskorpset, at sige, at de Oplysninger, som den højtærede Minister nu har givet, ikke forandrer min Opfattelse, nemlig at den skete Udnævnelse var i klar og utvetydig Strid med Loven.

R. Nielsen: Det er Ændringsforslaget under Nr. 140 og den Omtale, det har faaet her under Forhandlingen, der har givet mig Grund til at forlange Ordet. Det forekom mig, at den ærede Ordfører var i mærkelig Uoverensstemmelse med sig selv i sin Begrundelse af de to Ændringsforslag Nr. 140 og Nr. 148. Jeg vil ikke sige, at hans Begrundelse i og for sig var mig uforstaaelig, men jeg synes ikke, den var fuldt berettiget. Jeg opfattede det saaledes, at den ærede Ordfører, naar han talte om Nr. 140, talte om Militarismen, medens han derimod, naar han talte om Nr. 148, talte ud fra et fædrelandskærligt Standpunkt. Jeg kom derved til at tænke paa en Sang af den afdøde Digter Carl Ploug, som denne i sin Tid skrev over nogle Ord, der faldt i den tyske Stænderforsamling, hvor der blev sagt, at den onde Aand var mægtig i det danske Folk i 1848. Digteren bruger saa sine Vers til at paavise, af hvad Art den Aand var, som raadede i det danske Folk i 1848; han slutter med at sige — jeg tror nok, jeg kan huske Ordene udenad —

„Om end en saadan Aand paa Tysk faar Navnet af „den onde“, saa skal paa Sjællandsk, Fynsk og Jydsk den være kaldt „den sunde“, thi Danmark vorder Legebold for Fjendelist og Fjendevold, indtil det løfter højt paa Skjold hin Aand fra otte og fyre.“

Jeg tænker, at mange af os have sunget denne Sang i vor Ungdom, jeg har i alt Fald sunget den sammen med mange andre, og jeg har været dybt greben af Følelsen af, hvad det var for en Aand, der raadede i det danske Folk i 1848. Jeg var den Gang kun en Dreng; men det vil jeg sige, at stærkere Minder om, hvad det er at høre til et Folk, end det, jeg fik af mine Oplevelser den Gang som Dreng paa 8 til 11 Aar — navnlig de 3 Krigsaar — har jeg aldrig haft. Jeg kan altsaa paa den ene Side godt forstaa, at der er Utilbøjelighed til at give Bevillingerne, naar man kommer til at se paa dem som Militærbevillinger, se paa dem under Synsvinklen af det, som vi saa stærkt have faaet op i de senere Aar under Navn af „Militarisme“. Jeg er enig med de Herrer i Forstaaelsen af, hvad der i saa Henseende er sket her. Jeg tænker herved særlig paa de mange ubevilgede Penge, som man har taget specielt til Københavns Befæstning. Jeg ser imidlertid ikke, at det giver os Grund under Fødderne lige over for saadanne Ting, som her er Tale om. Man har